

Arrest

nr. 163 926 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Op 24 oktober 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

"Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
naam: K. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Grozny

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/102015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met geweld

PV nr LE.11.LC.026162/2015 van van de politie van Leuven

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee/drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

■ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

□ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Op 22/09/2015 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Evere. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rusland geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Het huidige inreisverbod vervangt het inreisverbod van 2 jaar dat aan betrokkene betekend werd op 22/09/2015."

1.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 31 oktober 2015 werd gerepatriëerd naar de Russische Federatie.

1.4. Op 11 maart 2016 wordt het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de in punt 1.1. vermelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 163 923.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij eveneens de schending aanhaalt van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Meer nog. Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoekende partij een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend en nog legt zij een inreisverbod op van het maximum termijn zonder te motiveren omtrent haar sociale verankering/gezinsleven in België. Dit is niet redelijk. Zelfs al werd de samenwoning niet geregistreerd, dan nog wil dit niet zeggen dat dit geen omstandigheid zou zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij het opleggen van de duur van het inreisverbod.

Meer nog. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Door bovendien de nabijheid van de familie louter te vermelden, zonder er verder rekening mee te houden, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting ‘krachtens’ dewelke “automatisch” een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

II.1.5. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele

motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij “door de Wet gebonden zijn” en in het kader van zo’n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

II.1.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.1.7. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“ Artikel 11 – Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...).”

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.1.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de

aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tevens is gesteund.

3.3. Volgens verzoekende partij voorziet artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet slechts in de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de gemachtigde niet waarom hij meent een dergelijke maatregel met een ernstige impact te moeten nemen.

Verzoekende partij haalt verder aan dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar op automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. De gemachtigde haalt enkel aan dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval. Dienaangaande wijst de verzoekende partij erop dat zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op de hoogte is van deze aanvraag. Desalniettemin heeft hij een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar opgelegd, zonder te motiveren omtrent haar *“sociale verankering/gezinsleven in België”*, hetgeen niet redelijk is. Verzoekende partij benadrukt verder dat het gegeven dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd, niet betekent dat dit geen omstandigheid zou zijn waarmee rekening dient te worden gehouden bij het bepalen van de duur van een inreisverbod.

3.4. Het bestreden inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, volgt uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), waarnaar verzoekende partij eveneens verwijst in het verzoekschrift. Het betoog dat het opleggen van een inreisverbod louter een *“mogelijkheid”* is, mist dan ook juridische grondslag.

In casu wordt het inreisverbod opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, omdat verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Deze vaststelling vindt steun in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering 24 oktober 2015 waarmee dit inreisverbod gepaard. In dit bevel van 24 oktober 2015 werd op basis van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten vastgesteld omdat ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal werd opgemaakt (PV nr. LE.11.LC.026162/2015 van de politie van Leuven) wegens diefstal met geweld en omdat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestond.

Dit concreet motief dat het opleggen van een inreisverbod in casu schraagt, wordt door verzoekende partij niet betwist.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod, zoals verzoekende partij terecht aanhaalt, vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert inderdaad niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013,

nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Aangaande de termijn van het inreisverbod wordt het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Op 22/09/2015 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Evere. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rusland geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Het huidige inreisverbod vervangt het inreisverbod van 2 jaar dat aan betrokkene betekend werd op 22/09/2015”*

3.5. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, blijkt uit de motivering van het bestreden inreisverbod dat onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden die haar geval kenmerken, zodat van een automatische toepassing van een termijn van drie jaar geen sprake is.

De vaststelling dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, wordt op zich niet betwist in het verzoekschrift. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, met name wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (zie punt 1.1.), vastgesteld dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum op het moment van haar arrestatie en dat zij op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal met geweld.

Wat betreft de *“sociale verankering/gezinsleven in België”* waarmee de verzoekende partij in wezen verwijst naar haar voornemen tot samenwonen met een Belgische partner, stelt de Raad vast dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod concreet rekening werd gehouden met deze specifieke omstandigheid eigen aan verzoekende partij.

Er wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoekende partij een wettelijk samenwoonstdossier indiende met een Belgische onderdaan, doch de gemachtigde houdt eveneens rekening met het feit dat dit samenwoonstdossier op 22 september 2015 werd geweigerd door de burgerlijke stand van de gemeente Evere. De gemachtigde geeft verder aan dat haar intentie om te huwen haar niet automatisch recht op een verblijf geeft. De gemachtigde concludeert vervolgens dat een terugkeer naar de Russische Federatie dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde aldus meer doet dan louter *“de nabijheid van de familie louter te vermelden”*, maar het voornemen tot samenwonen afweegt tegen de vaststelling dat het samenwoonstdossier werd geweigerd en het gegeven dat een huwelijksintentie niet automatisch recht geeft op een verblijf.

De vaststelling dat het samenwoonstdossier werd geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand te Evere, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekende partij geenszins betwist. Er bevindt zich tevens een schrijven van het parket van de procureur des Konings te Brussel gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Evere, waarin een negatief advies wordt gegeven omtrent de verklaring van wettelijke samenwonen omdat er in casu geen enkele twijfel bestaat dat de betrokkenen wensen te ontsnappen aan elk gehoor omtrent hun voornemen tot wettelijke samenwonen.

De Raad kan verzoekende partij aldus niet bijtreden in haar standpunt dat in het bestreden inreisverbod louter melding wordt gemaakt van het beweerde gezinsleven van verzoekende partij, zonder dat effectief rekening wordt gehouden met deze specifieke omstandigheid bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat niet louter wordt verwezen naar de verklaring tot wettelijke samenwonen: de gemachtigde motiveert hierbij dat de registratie van deze verklaring werd geweigerd door de burgerlijke stand van de gemeente Evere, hetgeen verzoekende partij overigens zelf nog benadrukt in haar verzoekschrift. De gemachtigde motiveert daarnaast dat een intentie om te huwen verzoekende partij niet automatisch een recht op een verblijf geeft. De motivering is dan ook niet beperkt tot de vaststelling dat de samenwonen niet werd geregistreerd, zoals verzoekende partij ten onrechte aangeeft. Er dient verder te worden vastgesteld dat verzoekende partij op deze concrete motivering van het bestreden inreisverbod niet ingaat en deze aldus niet betwist. De motivering beantwoordt verder ook aan de gegevens van het administratief dossier.

Verzoekende partij preciseert verder niet met welke andere specifieke omstandigheden, dan diegene die reeds worden vermeld in het inreisverbod, rekening moest worden gehouden.

Verder merkt de Raad nog op dat de motivering omtrent de beweerde relatie van verzoekende partij in het bestreden inreisverbod dient te worden samen gelezen met de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. De gemachtigde besluit immers dat *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”* het inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is.

De gemachtigde geeft aldus concrete redenen waarom, in het licht van het samenwoonstdossier van verzoekende partij, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Nogmaals stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet ingaat op deze concrete motivering aangaande de termijn van het inreisverbod.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding, dat hij de voorliggende gegevens heeft miskend of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Gezien wat hierboven wordt besproken, blijft verzoekende partij eveneens in gebreke om aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering kennelijk onredelijk is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of met miskenning van materiële motiveringsplicht.

3.6. Verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad maar daarbij moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Daarbij wijst de Raad erop dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de gemachtigde in casu wel degelijk onderzoek heeft verricht omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, en meer specifiek dat rekening werd gehouden met de verklaring tot wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw.

3.7. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenwel niet precies verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt alleszins dat de gemachtigde uitdrukkelijk aangaande artikel 8 EVRM heeft gemotiveerd waarbij hij stelt dat *“Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Op 22/09/2015 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Evere. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rusland geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”* Hieruit blijkt dat uitdrukkelijk rekening werd gehouden met het voornemen van samenwoning en het voorgehouden gezinsleven/sociale verankering in België. Zoals eerder vastgesteld, weerlegt verzoekende partij deze concrete motivering niet.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat een belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, waarbij de gemachtigde besluit dat *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”* het inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is.” Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de door de gemachtigde gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte wijst de Raad op de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag om opheffing of opschorting van het inreisverbod juncto een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES